

Ἡρωες

Σχεδιάσμα πάνω στο ανέβασμα θεατρικής παράστασης
για την 25^η Μαρτίου

Μάζαρης Μάριος

Σκηνή 1^η « Πρόλογος »

(Ένα παιδί διασχίζει κρατώντας μια βαλίτσα την αίθουσα. Φτάνει μπροστά από τις κουρτίνες της σκηνής, οι οποίες είναι κλειστές.)

Παιδί 1 : Δεν είμαι σίγουρος ότι ήρθα στο σωστό μέρος. Είναι πολύ ήσυχο για να είναι το σωστό. Βέβαια οι οδηγίες αυτό έλεγαν, αποκλείεται να έκανα λάθος. Ήταν πολύ απλό για να το βρει κανείς. Αλλά εδώ δεν υπάρχει κανείς, πώς είναι δυνατόν; Θα με βοηθήσει κανείς; Γιατί με κοιτάτε; Δεν ξέρω κάτι παραπάνω να σας πω. Δε θυμάμαι. Από σήμερα έπαψα να θυμάμαι, όλα σβήστηκαν στο κεφάλι μου. Αλλά κάτι μου λέει πως ούτε κι εσείς θυμάστε. Είναι δύσκολο πολύ να θυμάσαι. Γιατί είναι πολλά αυτά που θα έπρεπε να θυμάσαι, που τελικά αναγκάζεσαι να αφήσεις πολλά απ' έξω.

Ξέρετε, εγώ ξεκίνησα να κάνω ένα ταξίδι. Γι' αυτό κρατάω βαλίτσα. Τώρα αν με ρωτήσετε γιατί αποφάσισα να κάνω αυτό το ταξίδι, δε θυμάμαι ούτε σ' αυτό να απαντήσω. Γιατί φεύγει κανείς από έναν τόπο; Για να συναντήσει έναν άλλο ή για να ξεφύγει από τον δικό του;

(Ένα δεύτερο παιδί εμφανίζεται κρατώντας κι αυτό μια βαλίτσα. Πλησιάζει το πρώτο.)

Παιδί 2 : Συγγνώμη, να σας κάνω μια ερώτηση; Μήπως ξέρετε πού πάμε;

Παιδί 1 : Ούτε εσείς ξέρετε; Χα! Φαίνεται ότι είμαστε στην ίδια κατάσταση.

Παιδί 2 : Πάνω που ήλπιζα να με βοηθήσετε εσείς. Ξέρετε, βρέθηκα με μια βαλίτσα στο χέρι και δεν ξέρω πού πάω. Ξέρω μόνο ότι κάπου πάω.

Παιδί 1 : Αυτό είναι το μόνο εύκολο. Όλοι κάπου πάμε!

Παιδί 2 : Ναι, όχι, δεν εννοώ αυτό... εννοώ... δεν ξέρω τι εννοώ. Ίσως αυτός ο κύριος μας βοηθήσει. Μήπως ξέρετε εσείς πού πάμε;

(ένα τρίτο παιδί με μια βαλίτσα κι εκείνο στα χέρια τα πλησιάζει)

Παιδί 3 : Φυσικά. Πάμε κάπου αλλού. Ίσως κάπου που μας περιμένουν ή κάπου που δε μας περιμένουν.

Παιδί 2 : Καταλάβαμε. Δε θυμάσαι τίποτα κι εσύ.

Παιδί 3 : Το ομολογώ! Η μνήμη μου με εγκατέλειψε. Στην αρχή στενοχωρήθηκα, αλλά γρήγορα κατάλαβα ότι η μνήμη δε χρειάζεται σε τίποτα. Μπορείς εύκολα να ζήσεις χωρίς αυτήν.

Παιδί 2 : Μπορείς; Πώς γίνεται αυτό; Εδώ και πόση ώρα παλεύουμε να θυμηθούμε για πού το βάλουμε με τις βαλίτσες στα χέρια και δεν έχουμε καταφέρει τίποτα. Δεν είναι σημαντικό να θυμηθούμε ;

Παιδί 3 : Όχι απαραίτητα, αρκεί που ζούμε το τώρα. Τι σε νοιάζει το πριν;

Παιδί 2 : Να μη θυμάμαι τι έζησα μέχρι χθες;

Παιδί 3 : Αφού θα το ζήσεις πάλι.

Παιδί 1 : Να μη θυμάμαι την οικογένειά μου;

Παιδί 3 : Θα κάνεις νέα εκεί που πας.

Παιδί 2 : Να μη θυμάμαι τους φίλους μου;

Παιδί 3 : Γιατί, νομίζεις θα σε θυμούνται αυτοί ;

Παιδί 1 : Να μη θυμάμαι τη χώρα μου;

Παιδί 3 : Μα όλες οι χώρες είναι ίδιες !

(ακούγεται ο ήχος ενός αεροπλάνου να πετά πάνω από τα κεφάλια τους)

Παιδί 1 : Το ακούσατε; Αεροπλάνο! Άρα είμαστε κοντά στο αεροδρόμιο.

Παιδί 2 : Ευτυχώς! Είχα αρχίσει να ανησυχώ.

Παιδί 3 : Λέτε να φτάσαμε ;

(ανοίγουν οι κουρτίνες και η σκηνή είναι γεμάτη σημαίες, πλεγμένες σαν ένα πελώριο δίχτυ που δεν μπορείς να το διασχίσεις. Τα παιδιά προσπαθούν να μπουν μέσα στο δίχτυ αυτό.)

Παιδί 1 : Οι σημαίες είναι ελληνικές.

Παιδί 2 : Άρα γυρίζουμε στην Ελλάδα. Ή φεύγουμε από την Ελλάδα;

Παιδί 3 : Τι σημασία έχει; Είσαι ελεύθερος να επιλέξεις !

Παιδί 2 : Ναι, είμαι. Αλλά δε θυμάμαι .

Παιδί 3 : Τι πάλι;

Παιδί 2 : Τι σημαίνει να είσαι ελεύθερος.

(βίντεο;)

Σκηνή 2^η – Εξέταση

(Μανάδες που εξετάζουν παιδιά στο μάθημα της Ιστορίας - Κύκλοι *)

Μάνα 1 : Τι γιορτάζουμε την 25^η Μάρτη;

Παιδί 1 : Από μένα περιμένεις να μάθεις;

Μάνα 2 : Από πού ξεκίνησε η επανάσταση;

Παιδί 2 : Τι ρωτάς, μπροστά ήμουν;

Μάνα 3 : Πες μου πόσα χρόνια ήμασταν σκλάβοι στους Τούρκους;

Παιδί 3 : Αν σου πω, θα σταματήσεις τις ερωτήσεις;

Μάνα 1 : Δε πολεμήσαμε τους Τούρκους ; Δεν ελευθερωθήκαμε ύστερα από 400 χρόνια σκλαβιά; Τι θα πεις στον δάσκαλό σου όταν σε ρωτήσει;

Παιδί 1 : Θα του πω ότι δεν είμαι σίγουρος ότι με ενδιαφέρει η επανάσταση.

Μάνα 2 : Τι θα πει δε σε ενδιαφέρει; Ποιος σε ρώτησε αν σε ενδιαφέρει; Πρέπει να σε ενδιαφέρει, αλλιώς τι σόι Έλληνας είσαι;

Παιδί 2 : Εσύ γιατί με ρωτάς;

Μάνα 3 : Μπορείς μήπως να μου δώσεις τη δική σου εξήγηση γιατί οι Έλληνες πέρασαν 400 χρόνια υπόδουλοι στους Οθωμανούς πριν ξεκινήσουν επανάσταση;

Παιδί 3 : Μήπως δεν περνούσαν και τόσο άσχημα όσο μας λένε;

(Σταματούν οι κύκλοι. Οι μανάδες κάθονται και τα παιδιά γυρίζουν γύρω τους κάνοντας ερωτήσεις.)

Παιδί 1 : Γιατί οι Οθωμανοί κατέκτησαν την Ελλάδα ;

Μάνα 1: Γιατί δε γινόταν αλλιώς, η Ελλάδα ήταν μέρος της Βυζαντινής αυτοκρατορίας που κατέκτησαν το 1453.

Παιδί 2 : Ποιο ήταν το πιο δύσκολο πράγμα στην επανάσταση;

Μάνα 2 : Να πιστέψουν οι Έλληνες ότι οι Οθωμανοί που μέχρι πριν είχαν τον απόλυτο έλεγχο, πρέπει να τιμωρηθούν.

Παιδί 3 : Πώς τιμωρείς έναν λαό ;

Μάνα 3 : Κάνοντας τον να πιστέψει ότι θα του φερθούν με την ίδια σκληρότητα που φέρθηκε κι αυτός.

(Τρεις δάσκαλοι – αφηγητές της ιστορίας. Εξιστορούν τα γεγονότα ως την επανάσταση. Παράλληλα βλέπουμε μια συνοπτική παρουσίαση με τα γεγονότα)

Δάσκαλος 1 : Η ίδια η ιστορία φέρεται με σκληρότητα στα γεγονότα. Άλλα τα παρουσιάζει δυο και τρεις φορές κι άλλα τα εξαφανίζει στο πέρασμα των χρόνων. Έτσι, στα 400 χρόνια περίπου σκλαβιάς, η ιστορία μας αποκαλύπτει ελάχιστα για τη ζωή πριν την επανάσταση.

Δάσκαλος 2 : Γι' αυτό πολλοί είναι αυτοί που δεν της δίνουν σημασία. Γιατί είναι αποσπασματική κι αφήνει πολλά ερωτήματα αναπάντητα. Οι Έλληνες ζούσαν ευτυχισμένοι; Μονιασμένοι; Βολεμένοι πριν την Επανάσταση; Δε θα το μάθουμε. Θα μας κάνει μόνο εντύπωση ότι έπρεπε να περάσουν τόσα χρόνια μέχρι ένα οργανωμένο σχέδιο επανάστασης να κάνει την εμφάνισή του.

Δάσκαλος 3 : Συστήνεται λοιπόν η Φιλική Εταιρεία το 1814, για να προετοιμάσει τον Αγώνα, με τον προσδιορισμό " Φιλική " μάλλον να αφορά τις σχέσεις των ιδρυτών της και όχι τις προθέσεις της. Κι έπρεπε το μήνυμά της να εξαπλωθεί γρήγορα και παντού. Από την Οδησό της Ρωσίας μέχρι το πιο απομακρυσμένο χωριό της πατρίδας.

Δάσκαλος 1: Το πώς δεν το γνωρίζουμε. Ξέρουμε μόνο πως εξαπλώθηκε. Σαν θρύλος. Ακριβώς όπως έγινε με το Κρυφό Σχολειό. Ο θρύλος του Κρυφού Σχολείου, παπάδες δηλαδή που προσπαθούσαν να μάθουν γράμματα στα παιδιά με τον φόβο μην τους ανακαλύψουν οι Τούρκοι, έφτασε από στόμα σε στόμα, χωρίς να ξέρουμε αν ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα. Δεν ξέρουμε αν έγινε το ίδιο και με τη συμμετοχή της Εκκλησίας στην Επανάσταση, αυτή θα είναι πάντα απροσδιόριστη.

Δάσκαλος 2 : Πώς είναι δυνατόν οι Οθωμανοί άλλα πράγματα να τα απαγόρευαν με σκληρότητα και βιαιότητα κι άλλα να μην έπαιρναν είδηση ότι γίνονταν ή ετοιμάζονταν κάτω από τη μύτη τους; Πώς είναι δυνατόν να πιάστηκαν στον ύπνο όταν ξεκίνησε η Επανάσταση;

Δάσκαλος 3 : Από το ξεκίνημα της Επανάστασης από τον Αλέξανδρο Υψηλάντη, το Φεβρουάριο του 1821 θα μεσολαβήσει ένας μήνας μέχρι ο Γρηγόριος ο Δίκαιος ή αλλιώς Παπαφλέσσας να σηκώσει στην Πελοπόννησο την Επαναστατική σημαία. Ο ίδιος, μέχρι να βρει το θάνατο στο Μανιάκι 4 χρόνια αργότερα, δεν έλειψε ποτέ από το πεδίο της μάχης.

Δάσκαλος 1 : Τα περιστατικά βίας κατά τη διάρκεια της Επανάστασης γίνονται όλο και περισσότερα. Ή η Ιστορία επιλέγει να εμφανίσει κυρίως αυτά. Ο απαγχονισμός του Πατριάρχη Γρηγόριου του Ε' με το ξέσπασμα της Επανάστασης ήταν ένα γεγονός που σίγουρα τρόμαξε πολλούς επαναστατημένους.

Δάσκαλος 2 : Βίαιο θάνατο βρήκε και ο Ρήγας Φεραίος, ο οποίος πρόλαβε και άφησε κληρονομιά στους Έλληνες τα επαναστατικά κείμενα του. Η αθανασία του Θούριου και το "Ως πότε παλικάρια να ζούμε στα στενά" ήταν η δική του νίκη ενάντια των Οθωμανών.

Δάσκαλος 3 : Η ιστορία θα μας πει για τα κατορθώματα των ηρώων. Θα τονίσει με αποτροπιασμό τους βίαιους θανάτους των Ελλήνων, θα αποσιωπήσει τις φρικαλεότητες που έγιναν από Έλληνες. Μεγάλο ενδιαφέρον θα είχε να έπεφτε στα χέρια μας ένα βιβλίο ιστορίας από την Τουρκία.

Δάσκαλος 1 : Ανάμεσα στους πολλούς αγωνιστές μας συναντάμε τον Αθανάσιο Διάκο , που θανατώθηκε με βίαιο τρόπο από τους Οθωμανούς , τον Γεώργιο Καραϊσκάκη ,τον Θεόδωρο Κολοκοτρώνη , τον Κωνσταντίνο Κανάρη που ανατινάζοντας την Τουρκική ναυαρχίδα στο λιμάνι της Χίου εκδικείται με τον τρόπο του την καταστροφή της Νήσου που είχε προηγηθεί και άλλους πολλούς, που είτε μεμονωμένα είτε ομαδικά όπως οι Σουλιώτισσες ή οι κάτοικοι του Μεσολογγίου που πραγματοποίησαν την ηρωική τους Έξοδο ύστερα από πολιορκία ετών, έδωσαν με τις ζωές τους περιεχόμενο στο μάθημα της ιστορίας.

Δάσκαλος 2 : Αυτά που είπαμε είναι ελάχιστα μπροστά σε όσα έχουν συμβεί. Αλλά τι σημασία έχει. Κανείς δε τα θυμάται, κανείς δε τα σκαλίζει πλέον. Η επανάσταση για μας είναι ένα μουσείο. Που ο καθένας το περιγράφει διαφορετικά. Μπαίνει πού και πού να το δει, δεν αγγίζει τα εκθέματα γιατί δεν τον αφήνουν και φεύγει.

Δάσκαλος 3 : Τα περισσότερα μουσεία απολαμβάνουν την ησυχία τους , για το μεγαλύτερο μέρος της μέρας. Το ίδιο και η ιστορία. Απολαμβάνει την ησυχία της. Βέβαια καλό θα ήταν να πει κάποιος στην Ιστορία, ότι ο κόσμος δεν την αφήνει σε ησυχία, αλλά πως αδιαφορεί γι'αυτήν.

Παιδί 1 : Θα ζήσουμε άλλη. Τι να την κάνουμε την παλιά; (πολλές επαναλήψεις)

Παιδί 2 : Θα ζήσουμε άλλη. Τι να την κάνουμε την παλιά; (πολλές επαναλήψεις)

Παιδί 3 : Θα ζήσουμε άλλη. Τι να την κάνουμε την παλιά; (πολλές επαναλήψεις)

(τραγούδι)

1.Η μνήμη

Μουσική: Θέμης Καραμουρατίδης

Στίχοι: Οδυσσέας Ιωάννου

Γέρικος λύκος και τυφλός
Η μνήμη όταν πεινάσει
Με τρώει σαν άγριος πυρετός
Με πίνει όταν διψάσει

Και δεν τολμάω να θυμηθώ
Χωρίς να χάσω αίμα
Χωρίς να μείνω ο μισός
Χωρίς ν' αλλάξω δέρμα

Έρχεται πάνω στο κρασί
Ξέρει τα λάθη μου φαρσί
Ανίκητη γυναίκα

Ψάχνω να δικαιολογηθώ
Μία κουβέντα θα της πω
Θα μου γυρίσει δέκα

Δείχνει τα δόντια το θεριό
Αν με πετύχει μόνο
Και πριν στο στόμα του να μπω
Μ' αφήνει και γλιτώνω.

(Βρισκόμαστε σε μια αίθουσα μουσείου. Στο κέντρο της σκηνής δεσπόζει μια στολή αγωνιστή, φορεμένη σε μια κούκλα μοδίστρας. Γύρω της θα πλησιάσουν άτομα, ενώ άλλα περιδιαβαίνουν την αίθουσα.)

Πατέρας : Να, εδώ νομίζω ότι είναι η στολή.

Παιδί 1 : Άσε με ρε πατέρα, τι με τραβολογάς Κυριακάτικα στα μουσεία...

Μάνα 1 : Αχ, κοίτα τι όμορφη που είναι ! Καλύτερα να τη βλέπεις από κοντά!

Παιδί 2 : Και καλύτερα να μην τη βλέπεις καθόλου!

Τουρίστας 1 : Ρε, κοιτάτε εδώ! Μια στολή! Δεν είναι τέλεια;

Τουρίστας 2 : Ναι! Αλλά τι την έχουν εδώ, για τις απόκριες είναι το μουσείο;

Τουρίστας 3 : Ποιες απόκριες βρε άσχετε, δεν έχεις ξαναδεί αυτή τη στολή; Μ' αυτή τη στολή πήγαμε τελευταία φορά στη γιουροβίζιον. (γελάνε)

Τουρίστας 4 : Για βγάλε καμιά φωτογραφία κι άσε τα λόγια! (δίνει το κινητό σε έναν από τους υπόλοιπους να τον βγάλει φωτογραφία). Για να δω τι έβγαλες; Τι είναι αυτό; Τη στολή έβγαλες; Τι να την κάνω; Εμένα να βγάλεις βρε άσχετε!

Τουρίστας 1 : Καλά σου λέει,! Κάτσε να τραβήξω καμιά καλή, να την κάνω προφίλ στο φέισμπουκ.

Τουρίστας 2 : Κι από κάτω γράψε "Να, εδώ, τα λέμε με τον νικητή της γιουροβίζιον" (γελάνε)

(στήνονται όλοι και βγάζουν φωτογραφίες τους εαυτούς τους)

Πατέρας : Έτσι κάνεις κι εσύ με τους φίλους σου;

Παιδί 1 : Όχι, εμείς θα τη δοκιμάζαμε κιόλας.

Πατέρας : Ξέρεις παιδί μου τι σημαίνει αυτή η στολή;

Παιδί 1 : Πώς δεν ξέρω! Σημαίνει πως όποιος τη φορά, σκάει από τη ζέστη.

Πατέρας : Θα σταματήσεις να κάνεις πλάκα επιτέλους;

Παιδί 1 : Ε τι άλλο να κάνω, μόνο πλάκα μπορώ να κάνω εδώ που μ' έφερες.

Μητέρα : Ξέρεις ποιοι φορούσαν αυτή τη στολή;

Παιδί 2 : Αγωνιστές.

Μητέρα : Ναι, αλλά ποιοι αγωνιστές; Και τι έκαναν αυτοί οι αγωνιστές;

Παιδί 2 : Αγωνιστές ήταν , θα αγωνίζονταν λογικά.

Μητέρα : Θες να ντυθείς στη γιορτή του σχολείου σας με τέτοια στολή;

Παιδί 2 : Μα εγώ δεν είμαι ήρωας.

Τουρίστας 1 : Παιδιά, ξέρετε τι σκέφτηκα; Ότι σε λίγο θ' αρχίσουν πάλι να μας ζαλίζουν το κεφάλι με τη γιορτή του σχολείου και τις παρελάσεις!

Τουρίστας 2 : Ωχ, δίκιο έχεις ! Ό,τι θυμούνται χαίρονται κι αυτοί, κάθε χρόνο τις ίδιες σαχλαμάρες!

Τουρίστας 3 : Εμένα μου αρέσουν αυτά, χάνουμε μάθημα. (γελάνε)

Τουρίστας 4 : Παιδιά η προετοιμασία για τον εορτασμό της 25^{ης} Μαρτίου φέτος δεν είναι δική μας ;

Τουρίστας 1 : Ωωωωχ ...Είναι ανάγκη;

Τουρίστας 2: Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί συνεχίζουμε να γιορτάζουμε αυτές τις γιορτές.

Τουρίστας 3 : Λες κι είναι ανάγκη να υπάρχουν επέτειοι και να γιορτάζουμε αυτά που έγιναν προ Χριστού, προπολεμικά και πριν δεν ξέρω κι εγώ πόσα χρόνια.

Τουρίστας 4 : Ε, αφού έτσι γίνεται στη χώρα μας εδώ και τόσα χρόνια. Σχολικές γιορτές, φασαρίες και παρελάσεις. Ακόμα δεν τα συνήθισες;

Τουρίστας 1 : Συνηθίζονται αυτά; Τι κερδίζουμε με το να βγούμε να κάνουμε παρέλαση; Ποτέ δεν το κατάλαβα.

Τουρίστας 2 : Πως! Έρχεται και σε καμαρώνει η μανούλα σου με το πουκαμισάκι που φοράς και σε τραβάει φωτογραφίες. Αυτό κερδίζεις. Μετά τις ανεβάζεις στο φέισμπουκ, παίρνεις 135 λάικ και πέρασε κι αυτό . Εκτός αν είσαι άτυχος και φας κάνα νεράντζι στο κεφάλι και κερδίσεις και καρούμπαλο. (γελάνε)

Τουρίστας 3 : Άραγε κι αυτός έτσι να ένιωθε;

Τουρίστας 4 : Αυτός ήταν πιο τυχερός! Δεν είχαν παρελάσεις τότε!

Πατέρας : Αυτό εδώ λέγεται φουστανέλα. Υποτίθεται έχει 400 τσακίσεις, όσα και τα χρόνια υποδούλωσης μας στους Τούρκους. Και μη τη βλέπεις άσπρη. Σπανίως διατηρούσε αυτό της το χρώμα.

Παιδί 1 : Έβγαине και σε άλλα χρώματα;

Πατέρας : Όχι, αλλά τη χρησιμοποιούσαν για πολλές δουλειές. Μ' αυτή σκούπιζαν το πρόσωπο και τα χέρια τους, το σουγιά τους και καμιά φορά τα' άρματά τους.

Παιδί 1 : Να πάρουμε μία, να κάνω πλάκα στη μαμά ότι θέλω να μου την πλένει και τη σιδερώνει κάθε μέρα, να τη φοράω στο σχολείο.

Μητέρα : Τι πάει να πει αυτοί δεν είχαν παρέλαση; Αυτοί αγωνίστηκαν για να έχεις εσύ σήμερα παρέλαση, να κάνεις ό,τι σου κατέβει και να μη δίνεις λογαριασμό σε κανέναν.

Παιδί 2 : Αφού δίνω λογαριασμό σε σένα . Και στο σχολείο. Και στο φροντιστήριο. Και στους φίλους μου. Και στους άλλους συγγενείς . Στους πάντες!

Μητέρα : Παιδί μου, δεν είναι το ίδιο. Είσαι ελεύθερος να μιλάς τη γλώσσα που μιλούσαν οι παππούδες και οι γιαγιάδες μας, να έχεις τα ίδια έθιμα με αυτούς και την ίδια σημαία.

Παιδί 2 : Και πρέπει να τρέχω σε παρελάσεις, να φοράω γελοία κοστούμια , να τραγουδάω κλέφτικα τραγούδια ή να πέφτω στον γκρεμό για να τους πω ευχαριστώ;

Τουρίστας 1 : Μας έχουν πάρει το κεφάλι επειδή κάποιοι πολέμησαν , αγωνίστηκαν και πέθαναν. Λες και δε θα πέθαιναν έτσι κι αλλιώς !

Τουρίστας 2 : Θέλω κι εγώ μια φορά να κοιμηθώ λίγο παραπάνω , ή να βγω μια βόλτα εκείνη τη μέρα, όπως κάνουν όλοι.

Τουρίστας 3 : Και ποια ελευθερία να γιορτάσουμε; Αφού όλο σε ξένους χρωστάμε και μας απειλούν και εξαρτιόμαστε από τα λεφτά τους, τι σόι ανεξαρτησία έχουμε ; Μας κοροϊδεύουν;

Τουρίστας 4 : Έλα ντε! Ελπίζω στο μέλλον να γραφτεί μια ιστορία με τα δάνεια που πήρε η Ελλάδα και που θα τα ξεχρεώνει μια αιωνιότητα . Γιατί κι αυτοί στα βιβλία ό,τι θέλουν γράφουν.

Παιδί 2 : Πάντα θα υπάρχει η ιστορία για να μας παιδεύουν να τη μαθαίνουμε, λες και αλλάζει κάτι αν ξέρω με ποιους πολεμήσαμε το '40 ή το '21.

Μητέρα : Πώς δεν αλλάζει; Τελειώνεις το σχολείο κι έχεις μάθει τι σημαίνει να είσαι ήρωας.

Παιδί 2 : Γιατί, δεν μπορώ να μάθω από αλλού τι σημαίνει να είσαι ήρωας;

Μητέρα : Μπορείς, πώς δεν μπορείς. Κάθε δύσκολη περίοδος έχει τους ήρωες της. Αυτούς τους ήρωες τιμούμε με τις επετείους.

Παιδί 1: Εγώ δεν πιστεύω σε ήρωες. Οι ήρωες είναι μόνο στις απόκριες. Δεν τους χρειαζόμαστε. Και τότε να μην υπήρχαν, η χώρα θα ελευθερωνόταν.

Πατέρας : Από μόνη της ; Ως δια μαγείας; Δεν γίνονται αυτά. Τους χρειαζόμαστε και τώρα και τότε. Αυτοί έκαναν το πρώτο βήμα για να ξεσηκωθούν τα μεγάλα πλήθη.

Παιδί 1 : Ε είχαν κι αυτοί όφελος, δεν το έκαναν για την καλή τους την καρδιά. Κι αν δεν ήταν αυτοί , θα ήταν κάποιοι άλλοι. Γι' αυτό και δε θέλω να πάρω μέρος στη γιορτή.

Πατέρας : Μην ξεχνάς ότι ο καθένας μας παίζει τον δικό του ρόλο μέσα στην ιστορία : κι αυτός που αγωνίζεται κι αυτός που υπομένει, κι αυτός που καταπιέζει. Όλοι αφήνουμε τα σημάδια μας.

Ακούγεται από τα μεγάφωνα η εξής ανακοίνωση :

Φωνή : Αγαπητοί επισκέπτες, παρακαλείστε όπως αναχωρήσετε από το μουσείο. Οι ήρωες χρειάζονται ξεκούραση. Ευχαριστούμε για την κατανόησή σας.

(βίντεο : Δεν είμαι ήρωας)

Σκηνή 4^η – Αεροδρόμιο

(Τρία παιδιά με τη βαλίτσα στο χέρι. Αίθουσα αναμονής αεροδρομίου.)

Παιδί 1 : Νομίζω έχω έρθει πάλι εδώ. Δε μου λένε και πολλά αυτά που βλέπω, αλλά έχω έρθει. Ίσως πολύ παλιά. Ίσως κι όχι. Να το ονειρεύτηκα.

Παιδί 2 : Εγώ ονειρεύομαι να πάω Κωνσταντινούπολη. Έχει ωραία αγορά λένε.

Παιδί 3 : Μπαχαρικά. Να πάρεις.

Παιδί 1 : Και κοσμήματα. Να πάρεις.

Παιδί 2 : Έχω ακούσει έχει και καλά δερμάτινα. Αλλά πόσα να πάρω πια. Μια βαλίτσα τι να χωρέσει.

Παιδί 3 : Να πάρεις κι άλλη μαζί σου. Ευκαιρία είναι.

Παιδί 1 : Ξέρεις τη γλώσσα;

Παιδί 2 : Ελληνικά δε μιλάνε εκεί;

Παιδί 3 : Ελληνικά; Τι λες; Η Κωνσταντινούπολη δεν είναι Ελληνική!

Παιδί 1 : Πόσο άσχετος είσαι! Το 1453 οι Οθωμανοί καταλαμβάνουν την Κωνσταντινούπολη, η πόλη γίνεται Ιστανμπούλ κι οι Έλληνες πέφτουν στα χέρια τους.

Παιδί 2 : Καλά, αυτό έγινε παλιά.

Παιδί 3 : Ναι, αλλά ισχύει ακόμα. Άνοιξε και κάνα βιβλίο.

Παιδί 1 : Και στα βιβλία έχει καλές τιμές εκεί. Να πάρεις. Μην πας όμως και τους πεις ότι η Κωνσταντινούπολη είναι ελληνική. Θα σε πάρουν με τις πέτρες.

Παιδί 2 : Τίποτα δε θα μου κάνουν. Η ιστορία ανακυκλώνεται έτσι κι αλλιώς, τι νόημα έχει να μιλάμε για δικά μου και δικά σου. Όλα κοινά είναι, κράτη και χώρες και γλώσσες και λαοί.

Παιδί 3 : Από πότε; Παιδί μου η Ελλάδα έχει αντιμετωπίσει τόσους πολέμους, τόσους κατακτητές κι εσύ μου το παίζεις ψύχραιμος; Λατίνους, Βενετούς, Οθωμανούς, Γερμανούς, Ιταλούς ... και πόσοι ακόμα θα' ρθουν.

Παιδί 1 : Η χώρα σε λάθος χέρια πάντα έπεφτε κι όχι μόνο ξένα! Αλλά ας μην μπερδεύουμε τον τουρισμό με την ιστορία!

Παιδί 2 : Και που έπεσε στα χέρια τους, τι κατάλαβαν; Πήραν την Πόλη κι από κέντρο του Βυζαντινού πολιτισμού, έγινε αξιοθέατο για όλους εμάς.

(Δύο παιδιά με τη βαλίτσα στο χέρι. Η ίδια αίθουσα.)

Παιδί 5 : Λες να είναι ωραία η Αθήνα;

Παιδί 4 : Σίγουρα! Ειδικά τέτοια εποχή πρέπει να είναι κούκλα.

Παιδί 5 : Έχω ακούσει ότι οι Έλληνες δε μας συμπαθούν και πολύ, λες να ισχύει;

Παιδί 4 : Γιατί να μη μας συμπαθούν, τι τους κάναμε;

Παιδί 5 : Ε, ξέρεις, τότε με την Κωνσταντινούπολη. Ακόμα λέει μας το κρατάνε...μανιάτικο. Ναι, αυτή είναι η φράση.

Παιδί 4 : Τι βλακείες είναι αυτές. Από τότε έχουν περάσει τόσα χρόνια! Ποιος τα θυμάται αυτά; Εξάλλου, μπορεί τώρα η Κωνσταντινούπολη να είναι δική μας , ο καθένας όμως μπορεί να την επισκεφθεί.

Παιδί 5 : Ναι, ήταν όμως η αρχή. Και τι αρχή! Υπέροχη! Ακολούθησαν μέρες λαμπρές μετά την Κατάκτηση του 1453! Ακολούθησαν τα νησιά του Β. Αιγαίου , η Αθήνα, η Πελοπόννησος, η Λέσβος, η Εύβοια και χρόνια μετά η Κρήτη και η Κύπρος.

Παιδί 4 : Τα λες και σου τρέχουν τα σάλια! Λες και ήσουν μπροστά!

Παιδί 5 : Ε, δεν ήμουν, αλλά τα ξέρω. Όλα αυτά θα ήταν δικά μας.

Παιδί 4 : Και γιατί δεν είναι ακόμα;

Παιδί 5 : Ε μετά είχαμε την επανάσταση των Ελλήνων , το 1821.

Παιδί 4 : Τι ήθελαν κι αυτοί και ξεσηκώθηκαν ε; Λες να μην περνούσαν καλά μαζί μας ; Να μην είχαν περιουσία ή χωράφια για να βγάζουν το ψωμί τους;

Παιδί 5 : Απ ' ό,τι έχω διαβάσει και εμπόριο γινόταν, και γεωργία, και κτηνοτροφία, και οικοτεχνία και συντεχνίες επαγγελματιών υπήρχαν και μια ας πούμε καλή και ήσυχη κοινωνική ζωή με πανηγύρια, τοπικές εκδηλώσεις, ήθη , έθιμα .

Παιδί 4 : Πολύ ρόδινα τα παρουσιάζεις εσύ. Δεν είχαν την ελευθερία τους φίλε! Μην το υποτιμάς!

Παιδί 5 : Δίκιο έχεις. Ούτε πολιτικά δικαιώματα αποκτούσαν, ούτε αξιώματα, πλήρωναν κι ένα σωρό φόρους. Φόρους βέβαια πληρώνουν πάντα. Αλλά αντί να τους δίνουν σε ξένους κατακτητές, τους δίνουν σε Ελληνικές κυβερνήσεις.

Παιδί 4 : Τέλος πάντων, περασμένα ξεχασμένα. Εξάλλου τώρα τα κράτη μας είναι αγαπημένα. Ή περίπου αγαπημένα. Και σκέψου, με πόσα τούρκικα σίριαλ που βλέπουν οι Έλληνες, δε θα δυσκολευτούμε και στη γλώσσα!

(Μια υπάλληλος του αεροδρομίου πλησιάζει κι απευθύνεται στους Έλληνες.)

Υπάλληλος : Ταξιδεύετε προς την Κωνσταντινούπολη;

Παιδί 1 + 3 : Μάλιστα.

Υπάλληλος : Θα ήθελα να σας ενημερώσω πως λόγω δύσκολων καιρικών φαινομένων η πτήση σας θα καθυστερήσει λίγο.

Παιδί 2 : Αν είναι λίγο, εντάξει.

(Η υπάλληλος απευθύνεται στους Τούρκους τώρα)

Υπάλληλος : Συγγνώμη, μήπως ταξιδεύετε προς την Αθήνα ;

Παιδί 5 : Μάλιστα.

Υπάλληλος : Θα ήθελα να σας ενημερώσω πως λόγω δύσκολων καιρικών φαινομένων η πτήση σας θα καθυστερήσει λίγο.

Παιδί 4 : Ωχ! Ελπίζω να μην ξεμείνουμε εδώ!

(Η υπάλληλος απευθύνεται σε όλους τώρα)

Υπάλληλος : Εμένα θα μου επιτρέψετε. Θα σας ενημερώσω σε λίγο. Προς το παρόν, έχουμε ένα ωραίο ντοκιμαντέρ που μπορείτε να παρακολουθήσετε στις οθόνες σας . Μιλάει για τον Έβρο.

(Παίρνει ένα τόπι μπλε ύφασμα και το ξεδιπλώνει μπροστά τους)

(παρουσίαση - ποίημα)

Σκηνή 5^η – Οι φίλαθλοι

(Τα παιδιά κατά μήκος της σκηνής)

Παιδί 1 : Αργεί ακόμα το παιχνίδι ;

Παιδί 2 : Ήρθαμε νωρίς. Σου το' πα.

Παιδί 3 : Αφού πάντα έχει κίνηση , τι θες, να το χάσουμε;

Παιδί 4 : Πόσο δύσκολο πια να φτάσεις στο Καραϊσκάκη! Αν ξέρεις τους δρόμους, έρχεσαι στο άψε σβήσε.

Παιδί 1 : Κάνεις λάθος, δεν είναι μόνο να ξέρεις τους δρόμους. Πρέπει να είσαι και τυχερός.

Παιδί 2 : Το χειρότερό μου είναι να πέσω σε πορεία. Ή σε παρέλαση. Που είσαι αποκλεισμένος σπίτι σου λες και χιόνισε.

Παιδί 3 : Άστα να πάνε. Μεθαύριο πάλι τα ίδια θα έχουμε. Δε θέλω ρε να παρελαύνεις έξω από την πόρτα μου, πώς το λένε;

Παιδί 4: Ελπίζω κάποτε να τις καταργήσουν. Αλλά να μη χάσουμε την αργία!

Παιδί 1 : Σωστός! Την αργία τη θέλουμε. Ας είναι μέρα γηπέδου εκείνη τη μέρα, να τρέχουν όλοι στο Καραϊσκάκη. Αλήθεια, τον Καραϊσκάκη γιατί τον έκαναν στάδιο;

Παιδί 2: Θα έπαιζε μπάλα. Ή θα του άρεσε να βλέπει. Ή μπορεί να μην είχαν άλλο δρόμο να του δώσουν το όνομά του. (γελάνε)

Παιδί 3 : Σωστά, γιατί όποιος γίνεται ήρωας στη χώρα μας, γίνεται δρόμος ή στάδιο ή ίδρυμα. Μόνο εμάς θα κάνουν σουβλατζίδικο. (γελάνε)

Παιδί 4: Ωραίος τρόπος να πουν ευχαριστώ στους ήρωες! Μια ταμπέλα όλη κι όλη!

Παιδί 5: Μάλλον θα ήταν ο φτηνότερος τρόπος . Μόνο τις ταμπέλες τύπωσαν. Και μετά έμειναν με τη συνείδησή τους καθαρή. Όλοι οι δρόμοι βέβαια δεν είναι ίδιοι, εκεί πρέπει να δυσκολεύτηκαν.

Παιδί 6 : Αυτοί στο Κολωνάκι ας πούμε, πρέπει να ήταν σπουδαίοι.

Παιδί 5 : Για τον Σκουφά, τον Ξάνθο και τον Τσακάλωφ λες; Ε ναι! Ίδρυσαν τη Φιλική Εταιρεία. Μια από τις ελληνικές μυστικές οργανώσεις που, παρόλο που η έδρα της ήταν στη Ρωσία, σκοπό είχε να αφυπνίσει τους υπόδουλους να επαναστατήσουν και να απελευθερωθούν.

Παιδί 6: Κι ο άλλος που έγινε πανεπιστήμιο; Αρχηγός της Φιλικής Εταιρείας ήταν;

Παιδί 5: Ο Καποδίστριας ; Όχι, αυτός μετά την Επανάσταση έγινε ο πρώτος κυβερνήτης της χώρας. Και έφερε την πατάτα μαζί του. Και ίδρυσε και πολλά σχολεία στο νέο κράτος. Και άλλα πολλά , αλλά η πατάτα είναι το καλύτερο.

Παιδί 1: Όποιος γίνεται ήρωας στη χώρα μας, τις περισσότερες φορές γίνεται όταν πεθαίνει. Ο Καποδίστριας δολοφονήθηκε με πυροβολισμό από πολιτικούς του αντιπάλους.

Παιδί 2 : Έλληνες δηλαδή. Αυτός είναι ο δεύτερος πιο συνηθισμένος τρόπος που έλεγε το κράτος Ευχαριστώ. Σε σκοτώνει πρώτα.

Παιδί 3 : Αυτό το έχουμε δει σε πολλά σημεία της ιστορίας μας. Ο ήρωας είναι εχθρός που πρέπει να τιμωρηθεί. Ο Καποδίστριας δολοφονήθηκε , ενώ η πρώτη διακυβέρνησή του ήταν καθοριστική για να σταθεί ο τόπος στα πόδια του.

Παιδί 4: Είχα ακούσει ότι ο Κολοκοτρώνης είχε φυλακιστεί, είναι αλήθεια;

Παιδί 5 : Φυσικά και είναι. Και όχι μόνο ο Κολοκοτρώνης. Ο Οδυσσέας Ανδρούτσος δολοφονήθηκε. Ο Μαυροκορδάτος φυλακίστηκε. Το ίδιο και ο Μαυρομιχάλης. Και πλήθος ακόμα οπλαρχηγών, που μετά θάνατο αναγνωρίστηκε η σημαντική τους προσφορά στην Επανάσταση.

Παιδί 5 : Ευτυχώς που μας βοήθησαν οι ξένοι να ελευθερωθούμε, γιατί εμείς από μόνοι μας αποκλείεται να το καταφέρναμε. Ακόμα και μπροστά σε έναν εχθρό όπως οι Οθωμανοί, εμείς τρωγόμασταν.

Παιδί 1: Όταν λες ξένοι, προφανώς εννοείς τους Άγγλους, γιατί στην ουσία αυτοί έκαναν όλη τη δουλειά.

Παιδί 2 : Ε όχι κι έτσι, μη λέμε κι ό,τι θέλουμε! Τους Γάλλους εννοεί, που είχαν ήδη δοκιμαστεί από τη δική τους επανάσταση και ήξεραν τι έπρεπε να γίνει για να γλιτώσουμε κι εμείς από τον κατακτητή.

Παιδί 3 : Σιγά μην εννοεί αυτούς! Τους Ρώσους εννοεί φυσικά, που αν δεν ήταν αυτοί δε θα είχαν υπογράψει ποτέ τη Συνθήκη του Λονδίνου το 1827.

Παιδιά 4 : Δεν ξέρω τι λέτε, ο Αθανάσιος Διάκος όμως πέθανε στα χέρια των Τούρκων , και κανείς δεν το απέτρεψε από τις ξένες δυνάμεις.

Παιδί 5 : Και τι να έκαναν δηλαδή; Λες και δε τους έφτανε που έπρεπε να σώσουνε ένα κράτος από την καταστροφή, να τους φορτώνουμε κι άλλα. Μόνο ευγνώμονες θα έπρεπε να είμαστε απέναντί τους.

Παιδί 6: Εδώ που τα λέμε, δεν το έκαναν για την καλή τους την καρδιά. Είχαν κι αυτοί τα οφέλη τους.

Παιδί 1: Αν αναφέρεσαι στα δάνεια που πήρε η χώρα από τις Μεγάλες δυνάμεις, μάθε πως η Αγγλία πιέστηκε να συμφωνήσει με τις άλλες δύο. Δεν είχε ανάγκη τα χρήματά μας. Μας βοήθησε για να μας δει στα πόδια μας πάλι.

Παιδί 2 : Γιατί , η Γαλλία είχε ανάγκη τα χρήματά μας; Συμβολική ήταν η συμμετοχή της και το απέδειξε μετά. Δε μας πίεσε ποτέ για την επιστροφή των χρημάτων.

Παιδί 3 : Κρατιέμαι να μη γελάσω! Είναι δυνατόν να πιστεύετε αυτά που σας λένε; Αν δεν ήταν η Ρωσία, ακόμα θα είχαμε τους Τούρκους στο κεφάλι μας!

Παιδί 4 : Εγώ καταλαβαίνω πώς και οι τρεις έβαλαν το χεράκι τους για το τέλος της επανάστασης. Το θέμα δεν είναι λοιπόν πώς ελευθερωθήκαμε, αλλά ότι ελευθερωθήκαμε και με την χρηματική υποστήριξη των Μεγάλων Δυνάμεων νιώσαμε πάλι πώς είναι να είσαι ελεύθερος!

Παιδί 5 : Δεν είναι τόσο δύσκολο να είσαι ήρωας ξέρεις. Στόχους χρειάζεσαι , όχι ηρωισμούς!

Παιδί 6 : Εννοείς ότι χρωστάμε την ελευθερία μας στις γειτονικές μας χώρες κι όχι στους αγώνες;

Παιδί 4 : Εννοεί ότι αρχίζει το παιχνίδι κι άμα συνεχίσουμε να φλυαρούμε θα το χάσουμε.

(η σκηνή καταλήγει με τα χέρια των παιδιών 1, 2 , 3 να αιωρούνται, δεμένα)

Σκηνή 6^η « Ο χορός »

(Βρισκόμαστε σε μια αίθουσα χορού. 8 παιδιά. 4 αγόρια, 4 κορίτσια. Ένα ζευγάρι στη σκηνή που χορεύει ασταμάτητα βαλς.)

Αντρας 1: Δεν περνά η βραδιά, έτσι;

Γυναίκα 1: Όχι, δεν περνάει.

Αντρας 1: Δεν περνάνε και τα χρόνια εύκολα, έτσι δεν είναι;

Γυναίκα 1: Όχι, δεν περνάνε.

Αντρας 2: Θυμάστε ;

Γυναίκα 2: Πού και πού.

Αντρας 2: Τι θυμάστε;

Γυναίκα 2: Τα πάντα.

Αντρας 3: Γιατί θυμάστε;

Γυναίκα 3: Γίνεται αλλιώς ;

Αντρας 3: Τώρα, θυμάστε;

Γυναίκα 3: Θυμάμαι.

Αντρας 4: Τι θυμάστε;

Γυναίκα 4: Τις Σουλιώτισσες. Τον χορό. Τον Ζάλογγο.

Αντρας 4: Έχε γεια καημένε κόσμε, έχε γεια γλυκιά ζωή

Και συ δύστυχη πατρίδα,

έχε γεια παντοτινή.

Γυναίκα 4 : Έχετε γεια βρυσούλες, λόγγοι , βουνά , ραχούλες.

Αντρας 1: Τι νιώθετε;

Γυναίκα 1: Περηφάνια.

Αντρας 1: Γιατί; Δεν ήσαστε εκεί.

Γυναίκα 1: Ήμουν. Γυναίκα δεν είμαι;

Αντρας 2: Ναι αλλά δε σας περίμεναν τα χέρια των Τούρκων.

Γυναίκα 2: Κι αν ;

Άντρας 2: Στο γκρεμό λοιπόν ; Με παιδιά; Χαρούμενη; Τραγουδώντας;

Γυναίκα 2: Στον γκρεμό. Χαρούμενη. Τραγουδώντας.

Άντρας 3: Δεν υπάρχει τρόπος να ζεις και να αντιστέκεσαι;

Γυναίκα 3 : Υπάρχει; Αν έπεφταν στα χέρια των Οθωμανών τις περίμεναν βασανιστήρια, ένας θάνατος αργός και οδυνηρός.

Άντρας 3: Και τώρα δε θα μιλούσαμε για αυτές.

Γυναίκα 3: Εσείς τι θυμάστε;

Άντρας 4: Σαράντα παλικάρια από τη Λεβαδειά

Στ' άρματα φορτωμένοι πάνε για την κλειψιά

Πάνε για να πατήσουνε την Τροπολιτσά...

Γυναίκα 4 : Γιατί συνεχίζουμε να χορεύουμε;

Άντρας 4 : Κι εγώ την ίδια απορία έχω. Αξίζει τον κόπο;

Γυναίκα 4 : Δεν είμαι σίγουρη.

Άντρας 1 : Τι χρονιά έχουμε ;

Γυναίκα 1 : 1453

Άντρας 2: Πού είμαστε;

Γυναίκα 2 : Κωνσταντινούπολη.

Άντρας 3 : Θα μας σώσει κανείς;

Γυναίκα 3 : Η ιστορία;

Άντρας 4 : Με ρωτάς;

Γυναίκα 4 : Δεν είμαι ποτέ σίγουρη με κάτι τέτοια.

(Η σκηνή ολοένα και κλείνει πάνω στους ήρωες. Οι κουρτίνες κλείνουν μέχρι που εξαφανίζονται τα πρόσωπα.)

(τραγούδι)

2. Το τέλος του κόσμου

Στίχοι: Δημήτρης Χαλιώτης
Μουσική: Θέμης Καραμουρατίδης

Και να το τέλος του κόσμου
χαλάρωσε φως μου, κοιμήσου εσύ
Εγώ δηλώνω αθώος, θα βγω πάλι σώος
με μια προσευχή.

Και πάλι φταίνει οι άλλοι, μικροί και μεγάλοι
και όλα καλά
Αφού τον έχω λαδώσει, να μη με χρεώσει
κι αυτή τη φορά.

Δεν τρέχει τίποτα και δεν βαριέσαι
όλα υπό έλεγχο μη μου χαλιέσαι
Αναλογίσου πως φτάσαμε εδώ
νιώσε περήφανος και γύρισε πλευρό

Και να που καίγεται η Τροία
καμιά ανησυχία, κανείς πανικός
Θα παίξω πάλι τον τύπο στο Δούρειο Ίππο
που μένει ασφαλώς

Κι αν όλα στάχτη έχουν γίνει
δεν φέρω ευθύνη, δεν φταίω εγώ
Εμένα κάτι με δένει
μ' αυτήν την Ελένη που χρόνια ζητώ.

Σκηνή 7η "Επίλογος"

(Βίντεο με πρόσωπα της Επανάστασης. Χωρίς κείμενα , λεζάντες, τίποτα. Τρέχουν τα πρόσωπα στην οθόνη. 5 παιδιά στη σκηνή.)

Παιδί 1 : Τους ζηλεύω.

Παιδί 2 : Κι εγώ . Γιατί είχαν επιλογή.

Παιδί 3 : Και διάλεξαν να αγωνιστούν.

Παιδί 4 : Αν δεν το είχαν κάνει;

Παιδί 5 : Δε θα τους ζήλευα.

Παιδί 1 : Και πόσοι ακόμα που έμειναν για πάντα άγνωστοι.

Παιδί 2 : Σαν και σένα. Και σένα. Και σένα. Και μένα.

Παιδί 3 : Θα πολεμούσα μέχρι να αρρωστήσω και να πεθάνω, όπως ο ...

Παιδί 4 : Θα πουλούσα ό,τι έχω και δεν έχω για να στηρίξω την επανάσταση, όπως η...

Παιδί 2 : Θα πυρπολούσα ολόκληρη ναυαρχίδα . Θα κατατρόπωνα τους εχθρούς. Όπως ο...

Παιδί 1 : Θα πέθαινα για την πατρίδα μας . Ακόμα κι αν με σούβλιζαν. Όπως ο...

Παιδί 5 : Τέλος πάντων, δεν έχει σημασία τώρα, αφού δε μας χρειάζεται κανείς.

Παιδί 1 : Χάθηκε ο κόσμος να υπήρχε μια καταστροφή, ένας πόλεμος, μια πείνα, κάποιος που να μας είχε ανάγκη;

Παιδί 3 : Κάποιος που να μας είχε ανάγκη. Να μας έδειχνε κι η τηλεόραση. Να γινόμασταν διάσημοι.

Παιδί 4: Μέχρι να πάρουν τη θέση μας άλλοι, νέοι ήρωες.

Παιδί 5 : Τυχεροί που είναι όλοι αυτοί οι ήρωες. Έζησαν , πολέμησαν και πέθαναν χρόνια πριν . Κέρδισαν την αιωνιότητά τους έτσι.

Παιδί 1 : Αν και κανείς δε μιλάει πια για αυτούς τους ανθρώπους.

Παιδί 2: Κανένα ντοκιμαντέρ, καμιά ταινία, καμιά μουσική. Κι ίσως να μη θέλουμε κι θυμόμαστε πως υπήρξαν.

Παιδί 3 : Για να μη θυμόμαστε ότι ελευθερωθήκαμε ή για να μη θυμόμαστε ότι κάποτε ήμασταν σκλάβοι;

Παιδί 4 : Κι όλοι οι υπόλοιποι ; Τι να απέγιναν χωρίς το όνομα τους να μπαίνει στην ιστορία;

Παιδί 5 : Ίσως έγιναν τραγούδι. Εφημερίδα. Μήνυμα στο κινητό. Γράμμα. Παιχνίδι.

(ξεκολλάνε σημαϊάκια από το σκηνικό. Πάνω τους είναι γραμμένα ποιήματα . τα διαβάζουν. Όχι στημένη απαγγελία. Όλο και πιο γρήγορα ξεκολλάνε κι απαγγέλουν)

Παιδί 1 : Όλη η δόξα , όλη η χάρη, άγια μέρα ξημερώνει;

Παιδί 2: Και τη μνήμη σου το Έθνος χαιρετά γονατιστό!

Παιδί 3 : Σήμερα χαρά μεγάλη έχω μέσα στην καρδιά, που γιορτάζει η Πατρίδα
κι η καλή μας Παναγιά.

Παιδί 4 : Δε χορταίνω να βλέπω τον ήλιο που το φώς του σκορπάει στην πλάση

Παιδί 5 : Δε χορταίνω να βλέπω τους κάμπους, τα βουνά τις πλαγιές και τα δάση!

Παιδί 1 : Μαύρη μωρέ πικρή ειν' η ζωή που κάνουμε εείς οι μαύροι κλέφτες

Παιδί 2 : Ολη μωρέ, όλη μερούλα πόλεμο , όλη μερούλα πόλεμο το βράδι καραούλι

Παιδί 3 : Αθάνατοι νεκροί υπόσχεση σας δίνουμε πως αν θα χρειαστεί αντάξιοι θα γίνουμε.

Παιδί 4 : Αντιλαλούν στις ρεματιές τα κλέφτικα τραγούδια

Παιδί 5 : Κι η Λευτεριά έχει στολιστεί μ' αμάραντα λουλούδια.

Παιδί 1 : Άσπρη φουστανέλλα,φέσι, θα ντυθώ γιατί μ' αρέσει

Παιδί 2 : Και θα μπω και θα χορέψω τα τσαρούχια μου να ρέψω.

Παιδί 3 : Δώσ' μου μανούλα μιαν ευχή κι έλα να σε φιλήσω

Παιδί 4 : Μισεύω αύριο ταχύ και πάω να πολεμήσω.

Παιδί 5 : Άγια μέρα ξημερώνει ας γιορτάσουμε παιδιά

Παιδί 1 : με τραγούδια, με χαρά, μ' άγια φλόγα στην καρδιά.

Παιδί 2 : Χρόνια μαύρα, σκλαβωμένα καρτερούσ' η κλεφτουριά

Παιδί 3 : Φτάνει.

Παιδί 4 : Φτάνει;

Παιδί 5 : Φτάνει;

Παιδί 3 : Φτάνει.

(Σκηνή ανοιχτή. Τραγουδάμε όλοι. Στο τέλος του τραγουδιού το βίντεο .)

3. ΣΤΑΘΗΣ ΔΡΟΓΩΣΗΣ

"ΕΛΑ ΝΑ ΒΓΟΥΜΕ ΜΠΡΟΣΤΑ"

Μουσική – Στίχοι : ΣΤΑΘΗΣ ΔΡΟΓΩΣΗΣ

Ξέρω πως θέλεις να αλλάξεις
τα πάντα στον κόσμο
Μα νιώθεις μόνος ρωτάς
αν αξίζει ξανά και ξανά

Ξέρω ότι ξέρεις δεν είναι
εποχή για σωτήρες
Οι άνθρωποι οι απλοί είναι που πρέπει
να βγούνε μπροστά

Έλα να βγούμε μπροστά
Είν' τα όνειρά μας φωτιά
Για τη ζωή μας ξανά
Έλα να βγούμε μπροστά

Κι όσα σου τάζουν είναι πρόστυχες
ψεύτικες λέξεις
Δεν ψάχνεις πατέρα
δεν είσαι πια χαμένο παιδί

Εύκολες λύσεις δεν υπάρχουν
για να διαλέξεις
μόνο μ' αγάπη κι αγώνα
το φως θα φανεί .

Έλα να βγούμε μπροστά
Για τη ζωή μας ξανά
Είν' τα όνειρά μας φωτιά
Έλα να βγούμε μπροστά

Για τα παιδιά που φεύγουν
Για αυτούς που δεν ελπίζουν
έλα να βγούμε μπροστά
είναι τα όνειρά μας φωτιά
Έλα να βγούμε μπροστά
για τη δικιά μας γενιά